

om de kunde være villige til at lade §§ 17 og 18 falde ud af Loven, § 17 om Kaldelsen, § 18 om en Stærkelse af Kvalifikationsfordringerne for Ansøgerne. Derved vilde man naa, at der aldeles intet stod i Loven om Kaldelsen, saa at altsaa Kaldelsen efter § 9 i Lov af 8de Marts 1856 maatte være det, som blev ved at ligge til Grund; dersom de Herrer vare villige til at gaa ind paa et saadant Forslag, vilde vi tage det under alvorlig Overvejelse. Jeg kan jo ikke — og det er heller ikke min Hensigt — her referere den Diskussion, der opstod i den Anledning, men jeg for mit Bedkommende fik ikke alene det bestemte Indtryk, men der saaldt ogsaa bestemte Udtalelser fra Landsstingets Side om, at man ikke vilde gaa ind paa at lade de nævnte 2 Paragraffer falde, men maatte hævde den Fortolkning, som fra Ministeriets Side er bleven gjort gældende om Kaldelsespørgsmaalet. Under disse Omstændigheder sluttede Fællesudvalget sit Arbejde, Ordførere bleve valgte, Indstillinger skulde gøres, Betænkninger skrives. Der blev ganſke viſt Dagen efter, da Betænkningen skulde afgives, rejst Spørgsmaal fra Landsstingets Side om, hvorvidt jeg som Ordfører for Folketingets Bedkommende var villig til at stille Forslag om den gamle Kaldelse, men ſamtidig blev der utrykkelig hævdet fra ſtellige Sider, at det hele, man vilde gøre med et ſaadant Forslag, var blot at overveje det, og der blev ſagt fra mange Sider, at Forslaget vilde falde under denne Overvejelse. Under ſaadanne Omſtændigheder var jeg ikke til Sinds at ſtille noget Forslag.

Jeg har her ganſke kort refereret Hovedpunkterne af, hvad der er paſſeret. Forhandlingerne i øvrigt ſkal jeg ikke komme ind paa. Nu ſtaa vi alſaa her foran en Indſtilling ſom fra vor Side gaar ud paa at opfordre det høje Ting til at vende tilbage til Folketingets Afſtættelse fra eneſte Behandling. Vi have ikke villet foreſlaa Vædringsforſlagene til Afſtemning her, fordi jeg for mit Bedkommende nødig vil, at diſſe Forſlag ſkulde falde ved Afſtemningen enten her i Tinget eller i Tinget ovenover, og maatte derved ſtåbe en Stemning, ſom gør det umuligt ad Nare at ſaa gennemført en Skolelov, thi jeg vil haabe, hvad jeg ogsaa tror mine Meningsfæller haabe, at dette miſlykkede Reſultat ikke ſkal ligge i Vejen for os, naar vi ad Nare ſtulle til at gennemføre en Skolelov. Jeg tror, der kan gennemføres en Skolelov til Gavn for Folkeſkolen, til Forbedring af Lærernes Vilkaar og til Højnelse af Underviſningen her i Landet. Jeg tror, at der her fra Tingets Side er Willighed til at arbejde derpaa, og naar

man fra ſamtlige Sider vil arbejde derpaa med Willighed, maa det kunne lykkes, ſelv om det miſlykkes en Gang. Jeg vil da haabe, at Regeringen vil tage Sagen i ſin Haand, og jeg vil haabe, at den maa blive taget i en ſtærk Haand, ſaa vi kunne mærke Regeringens Ledelse under Arbejdet.

Ja, videre har jeg egentlig ikke at ſige om denne Sag. Jeg anbefaler dermed den Indſtilling, ſom her findes i dette Afſtykke, der er omdelt, og ſom gaar ud paa, at Folketinget vedtager Lovforſlaget i den Form, det ſit her i Tinget ved eneſte Behandling.

Scharling: Ogsaa jeg beklager meget, at Sagen foreligger, ſom den gør, med Indſtillinger, ſom ikke levne Haab om, at der kan komme et Reſultat ud af den, men ogsaa jeg deler det Ønſke, ſom den ærede Ordfører udtalte, om, at Sagen dog ad Nare maa kunne føres til Ende. Det var dog ſjæft Beſtemmelsen, at Loven ſkulde træde i Kraft i 1898, der er altsaa for ſaa vidt endnu Tid til at gennemføre en Ordning af de her omhandlede Spørgsmaal. Men netop fordi jeg nærer dette Ønſke og Haab, tror jeg ikke, det vil være rigtigt her at komme ind paa en Forhandling om, hvem der nærmest maa ſiges at bære Skylden for, at diſſe Forhandlinger ere blevne resultatløſe, og jeg ſkal derfor kun til det, ſom den ærede Ordfører nu udtalte, føje følgende Bemærkninger: Jeg kan ikke være enig med ham i, at Lovforſlaget allerede ved ſin Fremkomst har Dødsſpiren i ſig, derved at det indeholdt et Forſlag om en Forandring i Kaldelsesmaaden. Jeg for mit Bedkommende kan vedblivende ikke ſe andet, end at det var naturligt for Regeringen, naar den foreſlog, at en væſentlig Del af Udgifterne til det kommunale Skolevæſen ſkulde overtages af Staten, at den da tillige mente at burde foreſlaa, at Statsmyndighederne fik en noget større Indflydelse paa det kommunale Skolevæſen end hidtil. Naar den ærede Ordfører udtalte, at det har viſt ſig farligt at røre ved Kommunalbeſtyrelſerne og deres Myndighed, ſaa kan jeg dog ikke ſe rettere, end at ogsaa det her i Tinget fremkomne Forſlag om ny Skolekommiſſioner i ikke ſaa ringe Grad rørte ved Kommunalbeſtyrelſernes Myndighed, ſaa den Sætning dog næppe tør opfattes ſaa abſolut gylldig, ſom den ærede Ordfører udtalte den. Det beror paa, om der foreligger gylldige Grunde, ſom motivere en ſaadan Modifikation i Kommunalbeſtyrelſernes hidtidige Myndighed eller ikke. Naar den ærede Ordfører ſaa ſærlig dvælede ved Spørgsmaalet om Kaldelsesmaaden ſom det,